

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **D. S.**, zast. JUDr. Danem Dvořáčkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1284/37, Praha 1, proti žalované: **Univerzita Karlova v Praze**, se sídlem Ovocný trh 541/3, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2013, č. j. 11 A 302/2011 – 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Zástupci žalobce JUDr. Danu Dvořáčkovi, advokátu, se sídlem Opletalova 1284/37, Praha 1, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím rektora žalované ze dne 2. 8. 2011, č. j. 27-3-45985-III-10/2, byla zamítnuta žádost žalobce o přezkoumání rozhodnutí žalované jako správního orgánu prvního stupně ze dne 18. 3. 2010, č. j. 27-3-45985-III-10, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobci vyměřen poplatek za delší

studium ve výši 10 050 Kč za započatých 6 měsíců studia na dobu od 26. 4. 2010 do 25. 10. 2010 s tím, že poplatek je splatný ke dni 30. 6. 2010.

[2] V odůvodnění rozhodnutí rektor žalované vyšel z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2011, č. j. 5 A 196/2010 – 106, jímž bylo zrušeno původní rozhodnutí rektora žalované o žádosti o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 19. 5. 2010, č. j. 27-3-45985-III-10, a věc byla vrácena k dalšímu řízení; kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku, která však nesměřovala proti výroku o zrušení rozhodnutí rektora ze dne 19. 5. 2010, byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2011, č. j. 4 As 26/2011 – 176. Rektor poukázal na § 58 odst. 3 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o vysokých školách“), a konstatoval, že v dané věci byl správně zjištěn skutkový stav a bylo postupováno v souladu se zákonem. Neshledal důvody pro prominutí nebo snížení poplatku nebo odložení termínu jeho splatnosti, neboť žalobce během studia nedosahoval vynikajících výsledků (mj. třikrát opakoval 3. ročník), neabsolvoval žádný studijní pobyt na jiné vysoké škole v zahraničí ani nebyl přijat ke studiu před 1. 1. 1999; neshledal u něj ani tíživou sociální situaci. Zohlednil, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl vyměřen již třetí poplatek za delší studium, přičemž žádný z předchozích poplatků žalobce neuhradil. Na posouzení věci nemohlo nic změnit rozhodnutí děkana Právnické fakulty žalované ze dne 24. 2. 2010, č. j. 260/2010, kterým bylo z důvodu nezaplacení poplatku přerušeno studium žalobce; pokud toto rozhodnutí v důsledku řízení o žádosti žalobce o jeho přezkoumání (která byla zamítnuta rozhodnutím rektora žalované ze dne 21. 5. 2010, č. j. 3368/10/III/Ká) nabylo právní moci teprve dne 4. 6. 2010, byl žalobce k 26. 4. 2010 jako rozhodnému dni pro vyměření poplatku stále studentem, a bylo tak nutno poplatek vyměřit.

[3] Proti rozhodnutí rektora žalované ze dne 2. 8. 2011 se žalobce bránil žalobou ze dne 10. 10. 2011, ve které navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení a současně uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení. Namítal, že v době vydání napadeného rozhodnutí již nestudoval, a poplatek proto vůbec nemohl být vyměřen; je totiž přesvědčen, že jeho studium bylo ukončeno ke dni 10. 2. 2010, kdy absolvoval poslední studijní předmět a zbývalo již pouze závěrečné ověření studijních výsledků (státní závěrečná zkouška), nikoli další studium, tj. přijímání znalostí a dovedností v rámci výuky. Studium je podle něj třeba chápat jako skutkový pojem, nikoli formálně jako právní vztah k veřejné vysoké škole, ukončený až státní závěrečnou zkouškou. Účelem poplatků je bránit nedůvodným nákladům, přičemž v mezidobí do složení státní závěrečné zkoušky žalobce nijak nezatěžuje finance žalované.

[4] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 1. 2013, č. j. 11 A 302/2011 – 52, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku poukázal na ustanovení § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách a konstatoval, že výklad žalobce neodpovídá stávající zákonné úpravě. Neztotožnil se s právním názorem žalobce, že zpoplatnit lze pouze „neuzavřené studium“, tj. dobu aktivní výuky, kdy student navštěvuje přednášky a semináře a koná (řádné) zkoušky. Pojem „uzavřené studium“ se sice zvykově užívá pro studium ve fázi před ukončením (po složení všech zkoušek a před státní závěrečnou zkouškou), nelze s ním však spojovat žádné právní

pokračování

důsledky. Na vysoké škole nelze studovat mimo studijní program, resp. studijní plán; součástí studijního plánu je přitom i závěrečné ověření studijních výsledků formou státní zkoušky a obhajoby diplomové práce. I pokud by se faktická každodenní náplň studia v jeho závěru lišila od předchozích semestrů (student pracuje spíše samostatně a pravidelná fyzická docházka do školy již není vyžadována), student i v tomto období postupuje podle studijního plánu; nelze říci, že již nestuduje. Městský soud zdůraznil, že při stanovení poplatku nelze přihlížet k tomu, v jaké fázi studia se student nachází a jak intenzivně využívá služeb školy. Poukázal na to, že trvání akademického roku i struktura jednotlivých úseků studia je stanovena zákonem: studium je členěno zejména na semestry, ročníky nebo bloky, přičemž každý semestr, ročník nebo blok sestává z období výuky a zkoušek a z období prázdnin. Neztotožnil se s přesvědčením žalobce, že dvouletá lhůta pro složení státní závěrečné zkoušky se odvíjí nezávisle na době studia a že toto období by mělo být (vždy) bezplatné. Odkládá-li student složení státní závěrečné zkoušky na dobu po uplynutí šesti let magisterského studia, lze požadovat, aby za výkon tohoto svého práva platil.

[5] Proti rozsudku Městského soudu v Praze se žalobce (dále též „stěžovatel“) bránil kasační stížností ze dne 11. 2. 2013, podanou z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve které navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení, popř. zrušil i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, a současně přiznal žalobci náhradu nákladů řízení. Navrhl, aby mu byl ustanoven advokát pro řízení o kasační stížnosti a požádal o přednostní projednání věci ve smyslu § 56 odst. 1 s. ř. s. Namítal, že městský soud interpretoval § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách formalisticky a v rozporu se smyslem a účelem zákona. Zákon lze podle stěžovatele interpretovat oběma způsoby, výraz „studium ve studijním programu“ může být chápán buď v širším (formálním) smyslu, jako doba zápisu ke studiu, anebo v užším (materiálním) smyslu jako doba, kdy student v rámci výuky přijímá znalosti či dovednosti od vyučujících, účastní se přednášek, seminářů, cvičení apod., přičemž vykonání státní závěrečné zkoušky je již jen závěrečnou kontrolou studia. Pokud zákon umožňuje více způsobů výkladu, měla by být použita zásada *in dubio mitius* (při pochybnostech postupovat mírněji). Poplatek byl podle něj uložen v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (vyhlášena pod č. 2/1993 Sb., ve znění pozdějších ústavních předpisů, dále jen „Listina“).

[6] Stěžovatel je přesvědčen, že výraz ukončení studia ve smyslu § 55 a § 56 zákona o vysokých školách neznamená faktické ukončení studia, nýbrž ukončení právního vztahu studenta k vysoké škole. Pokud student v mezidobí po složení poslední (řádné) zkoušky absolvuje studijní pobyt, pracovní praxi či se jinak připravuje na ukončení studia, a využije prostor daný lhůtou pro vykonání státní závěrečné zkoušky, jedná se o řádný výkon práva, nikoli o prodlužování studia, které by mělo být stíženo poplatkem. V rámci dvouleté lhůty pro vykonání státní závěrečné zkoušky lze přerušit studium, a tím i běh této lhůty, na přerušení studia však není právní nárok. Smyslem lhůty by mělo být i zohlednění osobní situace studenta. Pokud zvláštní zákony garantují výhody spojené se statutem studenta či soustavou přípravou na výkon budoucího povolání, pak tyto zákony stanoví i limity jejich využívání (zejména věková hranice 26 let). Interpretace zákona potvrzená městským soudem nemůže být ospravedlněna ani nedostatečnou strukturalizací matriky studentů.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 26. 2. 2013 navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou; vyjádřila přesvědčení, že městský soud se řádně vypořádal se všemi žalobními námitkami, věc posoudil komplexně a rozhodl po právu. Uvedla, že dne 10. 2. 2010 (kdy složil poslední zkoušku) stěžovatel nesplnil předpoklady pro řádné ukončení studia ve smyslu § 55 odst. 1 zákona o vysokých školách, nýbrž pouze pro to, aby mohl vykonat státní závěrečnou zkoušku. Student se stává studentem dnem zápisu do studia a s výjimkou doby, kdy má studium přerušeno, je studentem až do ukončení studia ve smyslu § 55 či § 56 zákona o vysokých školách.

[8] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 11/2013 – 30, ustanovil zástupcem stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Dana Dvořáčka, advokáta.

[9] V doplňujícím podání ze dne 30. 5. 2013 stěžovatel opakovaně označil za nezákonný výklad pojmu „studia v magisterském studijním programu“, jak byl proveden městským soudem. Tento podle něj nelze chápat jako období od zápisu ke studiu do ukončení studia. V předmětném období měl stěžovatel fakticky splněny všechny studijní povinnosti, absolvovány všechny studijní předměty, zkoušky, zápočty či kolokvia; nijak neparticipoval na studijních procesech a pouze realizoval právo na vykonání státní závěrečné zkoušky ve stanovené lhůtě. Nelze proto dovozovat, že by v tomto období studoval ve studijním programu. Zdůraznil, že v případě poplatku za delší studium se jedná o sankci, u stěžovatele však nebyl dán žádný důvod, pro který by měl být sankcionován; je sankcionován za využití lhůty pro složení státní závěrečné zkoušky.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor.

[12] Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přednostní projednání a rozhodnutí věci ve smyslu § 56 odst. 1 s. ř. s., podle něhož „soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly; to neplatí, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní

pokračování

projednávání a rozhodování věci.“ Stěžovatel požadoval takový postup s odkazem na závažnost předmětu sporu, který přesahuje jeho vlastní zájmy a týká se veřejných subjektivních práv většího počtu studentů. Nejvyšší správní soud nedospěl k závěru, že by sporná právní otázka byla natolik akutní a dotýkající se takového množství studentů, že by byly dány důvody pro přednostní projednání a rozhodnutí věci.

[13] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatel namítal, že městský soud interpretoval § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách formalisticky a v rozporu se smyslem a účelem zákona. Zákon lze podle něj interpretovat oběma způsoby, výraz „studium ve studijním programu“ může být chápán buď v širším (formálním) smyslu, jako doba zápisu ke studiu, anebo v užším (materiálním) smyslu jako doba, kdy student v rámci výuky přijímá znalosti či dovednosti od vyučujících, účastní se přednášek, seminářů, cvičení apod., přičemž vykonání státní závěrečné zkoušky je již jen závěrečnou kontrolou studia.

[15] Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou.

[16] Podle § 58 odst. 3 před středníkem zákona o vysokých školách *„studuje-li student ve studijním programu déle, než je standardní doba studia zvětšená o jeden rok v bakalářském nebo magisterském studijním programu, stanoví mu veřejná vysoká škola poplatek za studium, který činí za každých dalších započatých šest měsíců studia nejméně jedenapůlnásobek základu.“*

[17] Podle § 61 zákona o vysokých školách *„uchazeč se stává studentem dnem zápisu do studia; osoba, které bylo studium přerušeno, se stává studentem dnem opětovného zápisu do studia. Osoba přestává být studentem dnem ukončení studia podle § 55 odst. 1 a § 56 odst. 1 a 2 nebo přerušení studia podle § 54.“*

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že interpretace § 58 odst. 3 zákona o vysokých školách je jednoznačná a nedává prostor k výkladu, jaký navrhuje stěžovatel. Pokud toto ustanovení váže uložení poplatku za delší studium na skutečnost, že student překročí standardní dobu studia v příslušném studijním programu o více než jeden rok, tedy studuje déle, je již na základě jeho gramatického výkladu nepochybné, že vyměření poplatku za delší studium je odvozeno od trvání standardní doby studia. Standardní doba studia podle § 61 téhož zákona počíná dnem zápisu do studia, kdy se z dané osoby stává student, a končí dnem ukončení studia podle § 55 odst. 1 (absolvování studia) nebo § 56 odst. 1 a 2 (jiné způsoby ukončení studia), kdy osoba přestává být studentem. Dojde-li k přerušení studia podle § 54 zákona o vysokých školách, pak ode dne přerušení do dne opětovného zápisu do studia osoba není studentem, a neběží tak ani standardní doba studia. Pokud standardní doba studijního programu studovaného stěžovatelem (magisterský studijní program Právo a právní věda) činí pět let a stěžovatel tuto dobu překročil o více než jeden rok (tedy studoval déle), je povinen nést negativní následek v podobě poplatku za delší studium.

[19] Výklad navrhovaný stěžovatelem, tedy že do doby studia by měla být započítávána toliko doba, kdy student v rámci výuky přijímá znalosti či dovednosti od vyučujících,

účastní se přednášek, seminářů, cvičení apod., naráží mj. na normu § 55 odst. 1 věta druhá zákona o vysokých školách, podle níž *„dnem ukončení studia je den, kdy byla vykonána státní zkouška předepsaná na závěr studia nebo její poslední část“* (srov. též § 46 odst. 3 věta první téhož zákona). Zákon jednoznačně stanoví, že ukončení (doby) studia je vázáno na složení státní závěrečné zkoušky nebo její poslední části. Nelze proto než konstatovat, že zákon neumožňuje více způsobů výkladu, a již z tohoto důvodu tak nelze na věc aplikovat zásadu *in dubio mitius* (při pochybnostech postupovat mírněji). Předmětná ustanovení zákona o vysokých školách, jak byla aplikována na případ stěžovatele, pak rovněž nevyvolávají pochybnosti o souladu s čl. 11 odst. 5 Listiny, podle něhož *„daně a poplatky lze ukládat jen na základě zákona.“*

[20] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s úvahami stěžovatele, že státní závěrečná zkouška je ve smyslu čl. 6 odst. 8 písm. e) studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy v Praze (dále jen „studijní a zkušební řád“) toliko jednou z forem kontroly studia, a doba před jejím vykonáním by proto neměla být započítávána do celkové doby studia. Součástí přípravy na státní závěrečnou zkoušku totiž je (nebo by alespoň mělo být) aktivní využívání služeb vysoké školy, spočívající zejména v samostudiu v univerzitní studovně, využívání knihovny, konzultacích s vyučujícími a případně i účasti na vybraných seminářích či cvičeních. Pokud stěžovatel tvrdí, že on sám na těchto procesech žádným způsobem neparticipoval, nemůže to nic změnit na závěru, že i v době mezi složením poslední (řádné) zkoušky a vykonáním státní závěrečné zkoušky studoval ve studijním programu. Pokud by měl být přijat výklad stěžovatele, vedlo by to k absurdním závěrům, např. by bylo lze dovozovat, že do doby studia by neměly být započítávány ani jiné formy kontroly studijních výsledků, jakými jsou podle čl. 6 odst. 9 studijního a zkušebního řádu mj. zápočet či zkouška, když v době přípravy na ně (zpravidla po dobu zkouškového období) se rovněž nekoná výuka a studenti se pravidelně neúčastní přednášek či seminářů. Do doby studia by patrně nemělo patřit ani období prázdnin, což by ovšem kolidovalo s § 52 odst. 2 zákona o vysokých školách, podle něhož akademický rok trvá 12 kalendářních měsíců. Lze proto uzavřít, že stěžovatelem navrhovaná interpretace by byla nejen v rozporu s řadou (jiných) ustanovení zákona o vysokých školách, ale byla by rovněž nefunkční, vedoucí k nespočtu nejasností a problémů.

[21] Výraz „ukončení studia“ v § 55 a § 56 zákona o vysokých školách nelze odlišovat od „faktického ukončení studia“, které by (podle stěžovatele) mělo být určující pro vyměření poplatku za delší studium a které by podle něj mělo nastat dříve – v okamžiku, kdy jsou splněny předpoklady pro vykonání státní závěrečné zkoušky. Pokud totiž podle čl. 7 odst. 10 studijního a zkušebního řádu *„státní zkoušku nebo její část má student právo absolvovat ve lhůtě dvou let,“* přičemž tato *„lhůta začíná běžet od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po dni, kdy splnil předpoklady pro to, aby mohl konat státní zkoušku nebo její část,“* pak z tohoto ustanovení vnitřního předpisu žalované nelze dovozovat, že by se běh této lhůty neměl započítávat do celkové doby studia. Jak trefně vyložil městský soud v napadeném rozsudku, dvouletá lhůta pro složení státní závěrečné zkoušky se neodvíjí nezávisle na běhu doby studia a odkládá-li student složení státní závěrečné zkoušky na dobu po uplynutí šesti let magisterského studia, lze mu uložit, aby za výkon tohoto svého práva platil. Jinými slovy, překročí-li student standardní dobu studia o více než jeden rok, je dán důvod pro to, aby byl sankcionován poplatkem za delší studium, a to bez ohledu na běh lhůty pro složení státní závěrečné zkoušky.

pokračování

[22] Vzhledem k tomu, že dvouletá lhůta pro složení státní závěrečné zkoušky je pojmově nezávislá na běhu standardní doby studia (jejíž překročení o více než jeden rok má za následek uložení poplatku za delší studium), je nerozhodné, jak student s dvouletou lhůtou pro vykonání státní závěrečné zkoušky naloží a zda například v jejím rámci absolvuje studijní pobyt či pracovní praxi či se jinak připravuje na ukončení studia, popř. zda tento čas věnuje řešení své osobní situace. Jak ostatně uznává sám stěžovatel, v rámci dvouleté lhůty pro vykonání státní závěrečné zkoušky lze studium přerušit, a tím přerušit i běh doby, jejíž překročení má za následek vyměření poplatku za delší studium. Plní-li přitom student řádně své studijní povinnosti, děkan žádosti o přerušení studia vyhově (čl. 5 odst. 2 studijního a zkušebního řádu). Pro posouzení věci je stejně tak irelevantní úprava zvláštních zákonů, které zakotvují výhody spojené se statutem studenta či soustavnou přípravou na výkon budoucího povolání, jakož i limity pro poskytování takových výhod (např. věková hranice 26 let). Posouzení věci stejně tak nemůže nic přinést zkoumání způsobu, jakým je vedena, resp. členěna matrika studentů.

[23] Ve vztahu k možnosti přerušit studium, a tím dosáhnout stavění lhůty pro vykonání státní závěrečné zkoušky, jakož i doby studia rozhodné pro vyměření poplatku za delší studium lze poukázat na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2011, č. j. 4 As 26/2011 – 176, publikován pod č. 2583/2012 Sb. NSS (dostupný z: <www.nssoud.cz>), v němž zdejší soud judikoval, že „rozhodnutí o přerušení studia podle § 54 odst. 1 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, lze vydat nejen na žádost studenta, případně bez výslovné žádosti – výlučně v jeho zájmu, nýbrž v odůvodněných případech a v souladu se zákonem a vnitřními předpisy veřejné vysoké školy též proti vůli studenta. Takovým případem je úprava v čl. 5 odst. 3 Studijního a zkušebního řádu Univerzity Karlovy v Praze, podle něhož děkan z vlastního podnětu přeruší studentovi studium v případě, kdy student, kterému vznikla povinnost uhradit poplatek spojený se studiem podle § 58 odst. 3 nebo 4 zákona o vysokých školách, tento poplatek ve lhůtě 30 dnů od zaslání výzvy do vlastních rukou k zaplacení poplatku nezaplatil.“

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[24] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze, rozhodnutí žalované a další spisové dokumentace k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec její běžné činnosti nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[26] Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti byl ustanoven usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 11/2013 – 30, platí jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování v souladu s ustanovením § 35 odst. 8 první věty s. ř. s. za středníkem ve spojení s § 120 s. ř. s. stát. Z tohoto důvodu mu Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby – doplňující podání ze dne 30. 5. 2013 – ve výši 3100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 položkou 5. a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů], a dále náhradu hotových výdajů – režijní paušál ve výši 1 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Nejvyšší správní soud tedy zástupci stěžovatele celkem přiznal odměnu za zastupování a hotové výdaje ve výši 3400 Kč. Jelikož zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho nárok podle § 35 odst. 8 věty druhé s. ř. s. o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 3400 Kč, tj. 714 Kč. Zástupci stěžovatele bude tedy vyplacena celková částka ve výši 4114 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu